

Γιά τό μήνα **ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ 2026** προγραμματίστηκαν:

1/1/2026	ΠΕΜ. Περιτομή τοῦ Χριστοῦ - Βασιλείου τοῦ Μεγ.	Θεία Λειτουργία	07:30
3 → 4/1/2026	ΣΑΒ. → ΚΥΡΙΑΚΗ Συναξίς 70 Αποστόλων, Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ « Αγρυπνία »		20:00
4/1/2026	ΚΥΡ. Συναξίς 70 Αποστόλων, Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ	Θεία Λειτουργία	07:30
6/1/2026	ΤΡ. ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ	Θεία Λειτουργία	07:30
11/1/2026	ΚΥΡ. Θεοδοσίου τοῦ κοινοβιάρχου	Θεία Λειτουργία	07:30
17/1/2026	ΣΑΒ. Ὁσ. Αντωνίου τοῦ Μεγ. - Νεομ. Γεωργίου ἐν Ἰωαννίνους	Θεία Λειτουργία	07:30
17/1/2026	ΣΑΒ. (Θά λειτουργήσουμε τό ἀφιερωμένο στόν Ὁσ. Αντώνιο προσκύνημα τοῦ Παραρτήματος)		
18/1/2026	ΚΥΡ. Ἀθανασίου & Κυρρίλλου Πατρ. Ἀλεξανδρείας	Θεία Λειτουργία	07:30
23/1/2026	ΠΑΡ. Ὁσίας Ξένης τῆς ἐν Ρώμῃ	Ἑσπερινός	17:00
24/1/2026	ΣΑΒ. Μικρή πανηγυρίς (Παρεκκλησίου)	Θεία Λειτουργία	07:30
25/1/2026	ΚΥΡ. Γρηγορίου Ἀρχιεπ/που Κωνσταντινουπόλεως	Θεία Λειτουργία	07:30

ΙΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ἐξομολόγηση γίνεται: Μόνο κάθε **Τετάρτη ἀπὸν. 17:00-20:00 & Πέμπτη 10:00-14:00**

«Σημειώσεις»

(I) Συχνά στο παρεκκλήσι μας τελούνται αγρυπνίες, Θεία Λειτουργία, ακολουθίες, & άλλες εκδηλώσεις οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο μηνιαίο προγραμματισμό μας. Ὅσοι επιθυμείτε να ενημερώνεστε γι αυτές με SMS, παρακαλούμε **ζητήστε το με sms στο τηλ. 6934603304.**

(II) **Ἑσπερινός** τελείται στις **17:00 μόνο τις παραμονές** (προηγούμενο ἀπόγευμα) κάθε λειτουργίας

ΤΟ ΒΛΟΓΗΜΕΝΟ ΜΑΝΤΡΙ

Φώτης Κόντογλου

Κάθε χρόνο ὁ Ἅγιος Βασίλης τίς παραμονές τῆς Πρωτοχρονιάς γυρίζει ἀπό χώρα σέ χώρα κι ἀπό χωριό σέ χωριό, καί χτυπᾷ τίς πόρτες γιά νά δεῖ ποιός θά τόν δεχτεῖ μέ καθαρή καρδιά. Μιά χρονιά λοιπόν, πῆρε τό ραβδί του καί τράβηξε. Ἦτανε σάν καλόγερος ἀσκητής, ντυμένος μέ κάτι μπαλωμένα παλιорάσα, μέ χοντροπάπουτσα στά ποδάρια του καί μ' ἓνα ταγάρι περασμένο στόν ὦμο του. Γί αὐτό τόν παίρνανε γιά διακονιάρη καί δέν τ' ἀνοίγανε τήν πόρτα. Ὁ Ἅγιος Βασίλης ἔφευγε λυπημένος, γιατί ἔβλεπε τήν ἀπονιά τῶν ἀνθρώπων καί συλλογιζότανε τοὺς φτωχοὺς πού διακονεῦουνε, ἐπειδὴς ἔχουνε ἀνάγκη, μ' ὅλο πού αὐτός ὁ ἴδιος δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπό κανέναν, κι οὔτε πεινοῦσε, οὔτε κρύωνε.

Άφοῦ βολόδευε ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ, κι ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ χῶρες πολλές κι ἀπὸ χιλιάδες χωριά καὶ πολιτείες, ἔφταξε στὰ ἑλληνικά τα μέρη, ποῦ ἔναι φτωχὸς κόσμος. Ἀπ’ ὅλα τα χωριά πρόκρινε τὰ πιὸ φτωχὰ, καὶ τράβηξε κατὰ κεῖ, ἀνάμεσα στὰ ξερὰ βουνὰ ποῦ βρισκόντανε ἀτὶ καλύβια, πεινασμένη λεμπεσουριά.

Περπατοῦσε νύχτα κι ὁ χιονιὰς βογκοῦσε, ἡ πλάση ἦτανε πολὺ ἄγρια. Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν ἀκουγότανε, ἔξον ἀπὸ κανένα τσακάλι ποῦ γάβγιζε.

Άφοῦ περπάτηξε κάμποσο, βρέθηκε σ’ ἓνα ἀπάγκιο ποῦ ἔκοβε ὁ ἀγέρας ἀπὸ ἓνα μικρὸ βουνό, κι εἶδε ἓνα μαντρί κολλημένο στὰ βράχια. Ἄνοιξε τὴν αὐλόπορτα ποῦ ἦτανε κανωμένη ἀπὸ ἄγρια ρουπάκια καὶ μπῆκε στὴ μάντρα. Τὰ σκυλιὰ ξυπνήσανε καὶ πιάσανε καὶ γαβγίζανε. Πέσανε ἀπάνω του νὰ τὸν σκίσουνε? μὰ, σὰν πῆγανε κοντά του, σκύψανε τὰ κεφάλια τους καὶ σερνόντανε στὰ ποδάρια του, γλείφανε τὰ χοντροπάπουτσά του, γροῦζανε φοβισμένα καὶ κουνούσανε παρακαλεστικὰ τὶς οὐρὲς τους.

Ὁ Ἅγιος σίμωσε στὸ καλύβι τοῦ τσομπάνου καὶ χτύπησε τὴν πόρτα μὲ τὸ ραβδί του καὶ φώναξε:

«Ἐλεῆστε μέ, χριστιανοί, γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν ἀποθαμένων σας! Κι ὁ Χριστὸς μᾶς διακόνεψε σὰν ἦρθε σὲ τοῦτον τὸν κόσμο!».

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγῆκε ἓνας τσομπάνης, παλικάρι ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶ, μὲ μαῦρα γένια? καὶ δῖχως νὰ δεῖ καλά καλά ποιὸς χτυποῦσε τὴν πόρτα, εἶπε στὸ γέροντα:

«Πέρασε μέσα στ’ ἀρχοντικό μας νὰ ζεσταθεῖς! Καλὴ μέρα καὶ καλὴ χρονιά!».

Αὐτὸς ὁ τσομπάνης ἦτανε ὁ Γιάννης ὁ Μπαίκας, ποῦ τὸν λέγανε Γιάννη Βλογημένον, ἄνθρωπος ἀθῶος σὰν τὰ πρόβατα ποῦ βόσκαγε, ἀγράμματος ὁλότελα.

Μέσα στὴν καλύβα ἔφεγγε μὲ λιγοστὸ φῶς ἓνα λυχνάρι. Ὁ Γιάννης, σὰν εἶδε στὸ φῶς πὼς ὁ μουσαφίρης ἦτανε γέροντας καλόγερος, πῆρε τὸ χέρι του καὶ τ’ ἀνασπάστηκε καὶ τὸ ἔβαλε ἀπάνω στὸ κεφάλι του. Ὑστερα φώναξε καὶ τὴ γυναῖκα του, ὡς εἴκοσι χρονῶ κοπελοῦδα, ποῦ κουνοῦσε τὸ μωρό τους μέσα στὴν κούνια. Κι ἐκείνη πῆγε ταπεινά καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ γέροντα, κι εἶπε:

«Κόπιασε, παππού, νὰ ξεκουραστεῖς».

Ὁ Ἅγιος Βασίλης στάθηκε στὴν πόρτα καὶ βλόγησε τὸ καλύβι κι εἶπε:

«Βλογημένοι νὰ ἴσατε, τέκνα μου, κι ὅλο το σπιτικό σας! Τὰ πρόβατά σας νὰ πληθαίνουν ὡς τοῦ Ἰὼβ μετὰ τὴν πληγὴν καὶ ὡς τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὡς τοῦ Λάβαν! Ἡ εἰρήνη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μαζὶ σας!».

Ὁ Γιάννης ἔβαλε ξύλα στὸ τζάκι καὶ ξελόχισε ἡ φωτιά. Ὁ Ἅγιος ἀπίθωσε σὲ μιὰ γωνιά τὸ ταγάρι του, ὕστερα ἔβγαλε τὸ μπαλωμένο τὸ ράσο του κι ἀπόμεινε μὲ τὸ ζωστικό του. Τὸν βάλανε κι ἔκατσε κοντὰ στὴ φωτιά, κι ἡ γυναῖκα τοῦ ἔβαλε καὶ μιὰ μαξιλάρα ν’ ἀκουμπήσει.

Ὁ Ἅγιος Βασίλης γύρισε κι εἶδε γύρω του καὶ ξανάπε μέσα στὸ στόμα του:

«Βλογημένο νὰ ἔναι τοῦτο τὸ καλύβι!».

Ὁ Γιάννης μπαϊνόβγαινε, γιὰ νὰ φέρει τὸ ἓνα καὶ τ’ ἄλλο. Ἡ γυναῖκα τοῦ μαγεύει. Ὁ Γιάννης ξανάριξε ξύλα στὴ φωτιά.

Μονομιᾶς φεγγοβόλησε τὸ καλύβι μὲ μίαν ἀλλιώτικη λάμψη καὶ ἐφάνηκε σάν παλάτι. Τὰ δοκάρια σάν νά ἔτανε μαλαμοκαπνισμένα, κι οἱ πυτιές πού ἦτανε κρεμασμένες σάν νά γινήκανε χρυσὰ καντήλια, καὶ τὰ τυροβόλια κι οἱ καρδάρες καὶ τ' ἄλλα τὰ σύνεργα πού τυροκομοῦσε ὁ Γιάννης, λές κι ἦτανε διαμαντοκολλημένα. Καὶ τὰ ξύλα πού καιγόντανε στή φωτιά εὐωδιάζανε σάν μοσκολίβανο καὶ δέν τρίζανε, ὅπως τρίζανε τὰ ξύλα τῆς φωτιάς, παρὰ φέλνανε σάν τούς ἀγγέλους πού ἔναι στὸν Παράδεισο.

Ὁ Γιάννης ἦτανε καλὸς ἄνθρωπος, ὅπως τὸν ἔφτιαξε ὁ Θεός.

Φτωχὸς ἦτανε, εἶχε λιγοστὰ πρόβατα, μὰ πλούσια καρδιά : «Τὴ πτωχεία τὰ πλούσια!». Ἦτανε αὐτὸς καλός, μὰ εἶχε καὶ καλὴ γυναίκα. Κι ὅποιος τύχαινε νά χτυπήσει τὴν πόρτα τους, ἔτρωγε κι ἔπινε καὶ κοιμότανε. Κι ἂν ἦτανε καὶ πικραμένος, ἔβρισκε παρηγοριά. Γι' αὐτὸ κι ὁ Ἅγιος Βασίλης κόνεψε στὸ καλύβι τους, ξημερώνοντας Πρωτοχρονιά, παραμονὴ τῆς χάρης του, κι ἔδωσε τὴν εὐλογία του.

Κεῖνη τὴ νύχτα τὸν περιμένανε ὅλες οἱ πολιτεῖες καὶ τὰ χωριά τῆς οἰκουμένης, ἀρχόντοι, δεσποτάδες κι ἐπίσημοι ἀνθρώποι, πλὴν ἐκεῖνος δέν πῆγε σέ κανέναν τέτοιον ἄνθρωπο, παρὰ πῆγε στὸ μαντρί τοῦ Γιάννη τοῦ Βλογημένου.

Σάν βολέψανε τὰ πρόβατα, μπῆκε μέσα ὁ Γιάννης καὶ λέγει στὸ γέροντα:

«Γέροντα, μεγάλη χαρὰ ἔχω ἀπόψε πού ἦρθες, ν' ἀκούσουμε κι ἐμεῖς κανένα γράμμα, γιατί δέν ἔχουμε ἐκκλησία κοντὰ μας, μήτε καν ρημοκλήσι. Ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τα γράμματα τῆς θρησκείας μας, κι ἄς μὴν τὰ καταλαβαίνω, γιατί εἶμαι ξύλο ἀπελέκητο. Μιά φορά μᾶς ἦρθε ἓνας γέροντας Ἁγιονορίτης καὶ μᾶς ἄφησε τούτη τὴν ἀγιωτικὴ φυλλάδα, κι ἂν λάχει νά περάσει κανένας γραμματιζούμενος καμιά φορά, τὸν βάζω καὶ τὴ διαβάζει. Ἐγὼ ὅλα ὅλα τα γράμματα πού ξέρω εἶναι τρία λόγια πού τὰ ἔλεγε ἓνας γραμματιζούμενος, πού ἔβγαζε λόγο στὸ χωριό, δυὸ ὥρες ἀπὸ δῶ, κι ἀπὸ τίς πολλὲς φορές πού τὰ ἔλεγε, τυπωθήκανε στή θύμησή μου. Αὐτὸς ὁ γραμματικὸς ἔλεγε καὶ ξανάλεγε : "Σκῶνιτι οὐ μήτηρ του κι τοῦν ἀνισπάζιτι κι τοῦ λέγ' : Τέκνου μου! Τέκνου μου!". Αὐτὰ τὰ γράμματα ξέρω...».

Ἦτανε μεσάνυχτα. Ὁ ἀγέρας βογοῦσε. Ὁ Ἅγιος Βασίλης σηκώθηκε ἀπάνου καὶ στάθηκε γυρισμένος κατὰ τὴν ἀνατολὴ κι ἔκανε τὸ σταυρὸ τοῦ τρεῖς φορές. Ὕστερα ἔσκυψε καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ ταγάρι τοῦ μιά φυλλάδα κι εἶπε:

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων!».

Ὁ Γιάννης πῆγε καὶ στάθηκε ἀπὸ πίσω του καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του. Ἡ γυναίκα τοῦ βύζαξε τὸ μωρὸ καὶ πῆγε κι ἐκεῖνη καὶ στάθηκε κοντὰ στὸν ἄντρα τῆς.

Κι ὁ γέροντας εἶπε τὸ «Θεὸς Κύριος» καὶ τ' ἀπολυτίκιο τῆς Περιτομῆς «Μορφὴν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλαβες», χωρὶς νά πεῖ καὶ τὸ δικό του τ' ἀπολυτίκιο, πού λέγει : «Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου». Ἐψελνε γλυκὰ καὶ ταπεινά, κι ὁ Γιάννης κι ἡ Γιάννανα τὸν ἀκούγανε μὲ κατάνυξη καὶ κάνανε τὸ σταυρὸ τους. Κι εἶπε ὁ Ἅγιος Βασίλης τὸν ὀρθο καὶ τὸν κανόνα τῆς ἐορτῆς «Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν», χωρὶς νά πεῖ τὸ δικό του κανόνα «Σου τὴν φωνὴν ἔδει παρεῖναι, Βασίλειε». Κι ὕστερα εἶπε ὅλη τὴ λειτουργία κι ἔκανε ἀπόλυση.

Καθίσανε στο τραπέζι καί φάγανε, ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας, ὁ Γιάννης ὁ Βλοημένος, ἡ γυναίκα του κι ὁ μπάρμπα – Μάρκος ὁ Βουβός, πού τόν εἶχε συμμαζέψει ὁ Γιάννης καί τόν βοηθοῦσε.

Καί, σάν ἀποφάγανε, ἔφερε ἡ γυναίκα τή βασιλόπιτα καί τήν ἔβαλε ἀπάνω στό σοφρά. Κι ὁ Ἅγιος Βασίλης πῆρε τὸ μαχαίρι καί σταύρωσε τή βασιλόπιτα κι εἶπε:

«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!».

Κι ἔκοψε τὸ πρῶτο το κομμάτι κι εἶπε: «τοῦ Χριστοῦ», ἔκοψε τὸ δεῦτερο κι εἶπε: «τῆς Παναγίας», κι ὕστερα ἔκοψε τὸ τρίτο καί δὲν εἶπε: «τοῦ Ἁγίου Βασιλείου», ἀλλὰ εἶπε: «τοῦ νοικοκύρη τοῦ Γιάννη τοῦ Βλοημένου!».

Πετάγεται ὁ Γιάννης καί τοῦ λέγει:

«Γέροντα, ξέχασες τὸν Αἰ-Βασίλη!».

Τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος:

«Ἀλήθεια, τὸν ξέχασα!».

Κι ἔκοψε ἓνα κομμάτι κι εἶπε:

«Τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Βασιλείου!».

Ὑστερα ἔκοψε πολλὰ κομμάτια, καί σέ κάθε ἓνα πού ἔκοβε ἔλεγε: «τῆς νοικοκυρᾶς», «τοῦ μωροῦ», «τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Μάρκου τοῦ μονιλάλου», «τοῦ σπιτιοῦ», «τῶν ζωντανῶν», «τῶν φτωχῶν».

Λέγει πάλι ὁ Γιάννης στὸν Ἅγιο:

«Γέροντα, γιατί δὲν ἔκοψες γιὰ τὴν ἀγιοσύνη σου;».

Τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος:

«Ἐκοψα, εὐλογημένε!».

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν κατάλαβε τίποτα, ὁ καλότυχος!

Ἔστρωσε ἡ γυναίκα, γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε. Σηκωθήκανε νὰ κάνουνε τὴν προσευχή τους. Ὁ Ἅγιος Βασίλης ἀνοιξε τίς ἀπαλάμες του κι εἶπε τὴν δική του τὴν εὐχή, πού τὴ λέγει ὁ παπὰς στὴ λειτουργία:

«Κύριος ὁ Θεός μου, οἶδα ὅτι οὐκ εἰμι ἅγιος, οὐδέ ἱκανός, ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθης τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς μου...».

Σάν τελείωσε τὴν εὐχή κι ἐτοιμαζόντανε νὰ πλαγιάσουνε, τοῦ λέγει ὁ Γιάννης :

«Ἐσύ, γέροντα, ποῦ ξέρεις τὰ γράμματα, πές μας σέ ποιά παλάτια ἄραγες πῆγε ἀπόψε ὁ Αἰ-Βασίλης; Οἱ ἀρχόντοι κι οἱ βασιλιάδες τί ἁμαρτίες μπορεῖ νὰ ἔχουνε; Ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ εἴμαστεν ἁμαρτωλοὶ καί κακορίζικοι, ἐπειδὴς ἡ φτώχεια μᾶς κάνει νὰ κολαζόμαστε!».

Ὁ Ἅγιος Βασίλης δάκρυσε. Σηκώθηκε πάλι ἀπάνω, ἄπλωσε τίς ἀπαλάμες του καί ξαναεἶπε τὴν εὐχή ἀλλιῶτικα:

«Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδας ὅτι ὁ δοῦλος Ἰωάννης ὁ ἀπλούς ἐστίν ἅγιος καὶ ἱκανός, ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ εἰσέλθης, ὅτι νήπιος ὑπάρχει, καί τῶν τοιοῦτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν...».

Καί πάλι δὲν κατάλαβε τίποτα ὁ Γιάννης ὁ καλότυχος, ὁ Γιάννης ὁ Βλοημένος...

Ἀπὸ <https://www.imaik.gr/?p=11462#more-11462>